

Henseende ganske usikre, saaledes at de næringsdrivende maa staa fuldstændig uforstaaende overfor, hvad de tør eller ikke tør. Man ser derfor, at Politidirektøren i København paa den ene Side og „De samvirkende Detailhandlerforeninger“ i Danmark paa den anden Side har ønsket, at der skulde gives bestemte Regler i denne Henseende. Derfor bestemmes der i Lovforslagets § 1, 4de Stykke, at Salg fra Automater er tilladt efter de for Butikslukning og Lagerlukning gældende Tider, naar Paafyldning blot er foregaaet før det Tidspunkt, Lukningen skulde finde Sted. Jeg billiger fuldstændig, at denne Forandring foretages, idet Opgaven med Loven jo aldrig har været at lægge Om-sætningslivet Hindringer i Vejen; man har kun villet skabe Beskyttelse for de næringsdrivende og deres Personale, saa de kunde faa deres Fritid, og i denne Henseende vil Lovforslaget altsaa ikke hidføre noget, som Lovgivningsmagten ikke kan billige, da det udtrykkeligt siges, at Paafyldningen af Automaterne skal være sket før Lukketid.

Jeg vender mig derefter til Salg fra Kiosker. Der er Forholdet det, at Loven af 19. Juni 1908 § 2, 2det Stykke, bestemte, at Reglerne om Lukning ikke skal anvendes paa Salg af Aviser, Bøger, Tidsskrifter o. desl., som sker fra Kiosker. Det er vistnok utvivlsomt, at man den Gang udelukkende har tænkt paa den Slags Kiosker, som man paa den Tid saa her i København, de smaa Bygninger, som findes rundt omkring og ganske overvejende benyttes til Salg af Tidsskrifter o. lign. Men siden den Tid er der begyndt en Omgaelse af Loven, om jeg tør bruge det Udtryk, idet der rundt om er opstaaet en Mængde Smaaforretninger, der i Virkeligheden beskæftiger sig med Boghandel, men kalder sig Kiosker, bl. a. for at de udenfor Lukketiden kan foretage Salg. Dette ligger ganske udenfor, hvad der i sin Tid har været Tanken ved Lovens Tilblivelse; og vi ser da ogsaa, at Boghandlerne over hele Landet gennem deres Organisationer har henvendt sig til Handelsministeriet. Baade „Sortimentsboghandlerforeningen i København“, „Den danske Provinsboghandlerforening“ og „Dansk Papirhandlerforening“ har enstemmig henvendt sig for at faa en Ændring af dette Forhold. Medens Bestemmelsen tidligere har været affattet saaledes, at Salg, ikke blot af Aviser og Tidsskrifter, men ogsaa af Bøger kunde finde Sted fra Kiosker, foreslaar man derfor nu at ændre det, til, at

kun Aviser, Tidsskrifter o. desl. kan sælges fra saadanne. Jeg billiger ogsaa denne Ændring, idet jeg gaar ud fra, at det aldrig har været Lovgivningens Ønske at begunstige Omgaelse af det, der i sin Tid har været Lovgivningsmagts Tanke, og jeg kan derfor ogsaa slutte mig til denne Ændring.

Jeg vender mig derefter til det Afsnit, der vedrører Salg paa Jernbanestationer. Her er Forholdet det, at Loven af 19. Juni 1908, § 2, 2det Stykke, kun tillader, at der paa Jernbanestationer efter Lukketid maa sælges Aviser, Bøger, Tidsskrifter og desl., og i den Tid, der er forløbet siden denne Lovs Tilblivelse, har det været følt af Publikum som et Savn, at man ikke efter Lukketid paa Jernbanestationerne har kunnet købe saadanne, jeg kan næsten sige Livsfornødenheder til Rejser, som Frugt, Cigarer, Chokolade o. lign. efterhaanden er blevet. Man ser ogsaa, at Politidirektøren i København i sin Besvarelse af de Spørgsmaal, der er rettede til ham, har tilraadet at indføre en Bestemmelse, hvorefter ogsaa Artikler som de nævnte kan sælges paa Jernbanestationerne i Lukketiden. Og ikke blot Politidirektøren, men ogsaa Trafikministeriet har ved given Lejlighed udtalt sig til Gunst for en saadan Ændring, og det foreslaas derfor nu i Lovforslaget, at der paa Jernbanestationer frit skal kunne sælges saadanne Artikler som dem, jeg nævnedes, ogsaa efter Lukketid. Jeg billiger fuldstændig, at en saadan Ændring foreslaas, idet det ligger nær at vise Publikum det Hensyn, der paa dette Punkt kan vises, da man ikke kan se, at nogen som helst berettiget Interesse krænktes derved.

Med Hensyn til Konditorier, Kagebagerier og Bagere er Forholdet det, at den sidste Lov om Butikslukning, Loven af 30. April 1909, særlig blev til af Hensyn til disse næringsdrivende. Denne Lov ændrede Loven af 1908 til, at disse næringsdrivende kunde sælge ud af Huset indtil Kl. 9 om Aftenen, men den ændrede ikke det Forhold, at de efter Kl. 9 kan sælge deres Varer til Fortæring paa Stedet. Der indtraadte derfor ved Loven af 1909 det ganske ejendommelige Forhold, at en Kunde, der kommer ind til en Konditor efter Kl. 9, kan købe og fortære paa Stedet, men han kan ikke tage sine Levninger eller det, han maatte købe til sin Familie, med ud af Døren, uden at den paagældende Part bliver Bøde underkastet. Dette er et saa urimeligt Forhold, at der er fremkommet højlydte Klager